

Латинците също са отразили въ културната си история отличителните си душевни белѣзи: лесен ентусиязъмъ, разчитане на държавата, любовъ къмъ красиво изразени социални системи и идеали, революции хуманитарни, но подготвени отъ красноречиви оратори и убедителни водители; блѣсъкъ, елегантностъ, хармония, грижа за външенъ ефектъ; сантименталностъ, леснина въ душевните промѣни, бързо реагиране, податливостъ на сегашното настроение и впечатление.

Върху психическия животъ на англичани, германци и французи Durand казва това: „Както политическиятъ либерализъмъ на Англия търпи много добре респекта къмъ традицията, която не пречи на никакво полезно нововъведение; както социализмътъ и индивидуализмътъ се бавно и взаимно проникватъ безъ стълкновение, така също английската философия запазва отъ схоластичната традиция вкусъ къмъ логическия упражнени, което не вреди на най-радикалния емпиризмъ и съединява идеализмъ и най-отчетливото чувство на реалността. Феноменизмътъ на Hume има не само за-слугата да пробуди Kant отъ неговия догматиченъ сънъ, но още да подготви, съ пробуждането на малко развития критиченъ разумъ на английския мислителъ, съвременния англо-американски прагматизъмъ, тази философия на действието, която прави отъ мисълта единъ инструментъ за човѣшкото приспособление къмъ естествената реалностъ; която дава за критерий на истината, каквато и да бѣде тя, този на практическата стойностъ, постоянна и изпитана, на обективните концепции“. — „Догматизмътъ и метафизиката на германците съ